

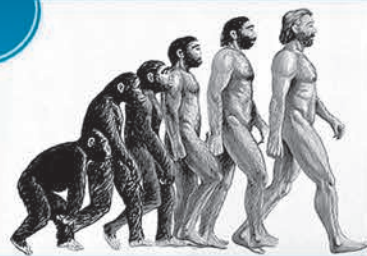
Чим мені похвалитися
перед людьми?

Десять особливих днів

Теорія Дарвіна

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

липень, серпень
2014

Заспокійливі засоби від Господа

с. 4

Будьте зайняті Господніми проблемами, тоді Господь займеться вашими. Підніміть високо жезл, не свій, а Христа! Ідіть слідом за Небесним Пастирем, і тоді мир Божий, що перевищує всяке розуміння, запанує у вашій душі.

Віктор Алексеєнко

Згідно зі статистикою, хвастощі властиві всім людям без винятку. Хтось хвалиться своїми досягненнями, хтось – своїми батьками, хтось – друзями, хтось – дітьми. Християни теж можуть знайти, чим похвалитися. Є люди, які заявляють перед усіма, що знають Бога. Але чи кожна людина, яка знає Бога, розуміє Його шляхи? Чи можете ви, дивлячись на своє життя, сказати: «Я розумію, чому Бог повів мене саме цією дорогою, і знаю, для чого Він допустив у моєму житті те або інше випробування». Чи можете ви похвалитися тим, що повною мірою розумієте Бога?

Чим мені ПОХВАЛИТИСЯ перед людьми?

«Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я – то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь!»
(Єрем. 9:23).

Самовихвалення – звична для нас справа. Святе Письмо також приділяє цьому явищу певну увагу. У книзі пророка Єремії читаємо: «Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я – то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь! Ось дні наступають, – говорить Господь, – і Я навіщу всіх обрізаних та необрізаних» (Єрем. 9:23, 24). Пророк розповідає, що сьогодні люди хваляться мудрістю, силою, багатством... Проте кожному з нас варто хвалитися тільки розумінням і знанням Бога. Цього бажає наш Господь. Сьогодні самовихвалення видозмінилося: рідко можна почути, як хтось прямо говорить про те, який він сам. Зате частіше хвастощі ховаються у розповідях про дітей, про успішну кар'єру і т. д. Оповідач наче ненароком наштовхує нас на думку, що потрібно

похвалити таку чудову людину, як він. Проте пророк Єремія говорить, що найголовніше, чим ми можемо похвалитися, – це знання й розуміння Бога.

Іноді можна почути запитання: чи є різниця між знанням про Бога й знанням Бога? І більшість християн звичайно відповідає, що знати про Бога – це знати про Його існування, а знати Бога – означає знати Його особисто, постійно спілкуючись із Ним у молитві й читанні Його Слова. Утім у наведеному тексті Єремія говорить про те, що не тільки знання про Бога, але навіть знання Бога – це вже пройдений етап. Хто, як не ізраїльський народ, знав і про Бога, і Бога, Який вів їх і керував ними? Хто, як не вони, знав безліч біблійних відкриттів про Нього? Хто, як не вони, знав, що їхній Бог – великий, могутній, сильний, славний, єдиний у своєму роді? Вони знали Його: Він був добрим, люблячим, турботли-

вим і часом здатним карати. Проте пророк Єремія говорить, що такий послідовний розвиток знання про Бога, що переходить у знання Бога, повинен привести до дивовижного результату – розуміння Бога. Розуміти Бога – ось у чому великий зміст знання, яке постійно намножується. Потрібно визнати, що це не завжди легко. Напевно, кожному з нас доводилося чути наступне: «Ми Бога знаємо – Він добрий, великий, святий, люблячий. Але чому Він допускає так багато горя та страждань?». Знати Бога – це одне, а розуміти Його дії – трохи інше. Тобто Єремія говорить: якщо ви прагнете похвалитися, то хваліться тим, що ви знаєте Бога й розумієте Його. Це єдина вагома причина, щоб прославити Господа словами: «Я знаю Бога!»

Згадайте Йова. Чи знав він Бога? Так! А чи розумів він події, які Бог допустив у його житті? Ні! І тому багато чого з того, що так не сподобалося

його друзям, не було б сказано, якби Йов знав причину, чому його спіткали настільки великі випробування. Знати Бога й розуміти Його – це різні речі.

У Святому Письмі є прекрасні слова, які говорять про відмінність між знанням Бога й розумінням Його. У книзі Повторення Закону читаємо добре знайомий нам текст: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні» (П. Зак. 8:2). Уявіть себе на місці цих людей, які сорок років йдуть пустелею. Вони знають, що їхній Бог постійно захищав їх у дорозі, давав їм воду та їжу. Він подбав і про те, щоб їхній одяг не зношувався і ноги не втомлювалися. Вони знали Бога, але чи розуміли Його? Чи було ізраїльтянам зрозуміло, для чого Він так довго водить їх пустелею, якщо їхня мета – увійти в землю обітовану, якої вони давно вже могли досягти? Господь відкрив їм зміст їхнього ходіння, говорячи: «Я не просто так воджу вас пустелею. Тим самим Я виховую вас. У Своєму об'явленні Я бажаю показати вам, у чому суть і принцип покори, хочу випробувати вас». Розуміти Бога й знати Його – це взаємозалежні поняття, і перше повинне впливати з другого.

Минуло 128 років з часу заснування Церкви адвентистів сьомого дня в Україні. За цей час вона змінилася, виросла, зміцніла. Було організовано багато громад – більше 900! 128 років Бог веде Свій народ у нашій країні. Чи не з'являються у нас ті ж думки, які хвилювали ізраїльтян у пустелі: «Господи, чому ми так довго ходимо “пустелею”, проповідуючи й служачи людям?». Чи все, що відбувається в нашому житті, ми зрозуміли, осмислили й прийняли? 128 років – це величезний досвід кількох поколінь. Змінилися епохи. 1886 рік, рік виникнення Церкви АСД на наших землях, – це час розквіту монархії, коли офіційна Церква користувалася потужною підтримкою царської влади. Це час, коли не можна було без ризику для життя про-

повідувати вістку про Другий прихід Христа, не можна було уникнути покарання за поклоніння Богові в суботу. І Церква АСД зародилася саме в такі складні часи. Однак у 1905-му році, після видання указу про віротерпимість, Адвентистська церква була легалізована й зрівнялася в правах з іншими християнськими течіями, які теж були зареєстровані на території України. Потім країну накрила лавина найважчих подій: революція, Перша світова й громадянська війни, жорстокі гоніння віруючих, Друга світова війна, нові репресії й безліч інших важких випробувань для Церкви. Вони торкнулися всіх віруючих, але найбільше страждали ті, хто був ідейним натхненником Церкви.

Історія розповідає нам, що в ті часи представників духовництва знищували тисячами. Однак Церква продовжувала жити й служити, вістка Євангелія поширювалася хоч і не так швидко й не з такою силою, як сьогодні, але у всій своїй чистоті й простоті. Тому що вірити в той час означало щодня ризикувати своїм життям. Після довгих років гонінь діявол змінив свою тактику боротьби з дітьми Божими. Він переконував людей у тому, що релігія – це пережиток минулого, з яким не можна миритися в наш час, і що вірять в Бога лише слабкі, недалекі люди. Усе це – досвід 128-річного життя Церкви, життя віри на цій землі.

Пророк Єремія говорить, що ми повинні хвалитися тим, що знаємо й розуміємо Господа, і не просто знаємо, що прийде Бог і знищить цей грішний світ, але тим, що знаємо, чому Господь бариться, і розуміємо історію. Дуже важливо знати й розуміти, чому на землі відбувається саме те, що ми бачимо.

У сучасному світі є чимало історичних книг, і з історії Церкви в тому числі, у яких можна знайти дані про церковні собори, про прийняті на них рішення, конкретні факти зречення, накладання на різних людей анафеми. Навіть у світських історичних книгах можна відшукати відомості про протестантизм, Мартіна Лютера, Яна Гуса, які в часи панування атеїзму були найбільшими

реформаторами. Проте майже ніхто сьогодні не звертає уваги на теологію історії, не розглядає історію крізь призму біблійного вчення, не фіксує хід великої боротьби в житті людства на цій землі. Винятком, мабуть, є Е. Уайт. На сторінках її книги «Велика боротьба» ми знаходимо не тільки опис давно відомих нам історичних подій, імена й дати, але й теологічне пояснення історії людства. У книзі говориться про те, чому події відбувалися саме так, а не інакше, хто стояв за кожною історичною подією, хто надихав політичних діячів, і про те, як розвиватиметься історія далі. Це теологія історії, яку сьогодні не викладає практично ніхто. Необхідно знати Бога й розуміти Його, і тоді лише можна буде побачити, як Він трудиться заради нашого добра.

Сьогодні, коли ми говоримо про боротьбу, у яку втягнена кожна людина на землі, яку ми ведемо як Церква адвентистів сьомого дня, слід розуміти, що ми своїми вчинками, своїм життям пишемо історію. У Біблії нам представлена так звана трирівнева всесвітня історія. Найвищий рівень історичних подій – це історія невидимого світу. Святе Письмо розповідає про те, як на Небі відбулося повстання проти Бога, про вигнання Люцифера та його ангелів, про таємницю гріхопадіння, про те, як був прийнятий План спасіння. На найвищому рівні й почалася вся історія людства, звідти бере початок історія кожного народу, кожної держави на цій землі.

Другий рівень, етап історії, відкритий у Святому Письмі, – це історія Божого народу. Вона розповідає нам про те, як Божа Церква поводить у цьому світі, і про те, що з нею відбувається. Ми дізнаємося про обрання Богом Свого народу, про вихід ізраїльтян з Єгипту, про пророцтва й очікування Месії. Ця частина загальної історії показує нам події з життя Ізраїлю.

І третій рівень загальної історії – це історія життя кожної людини. У Біблії цьому етапу історії приділено чимало уваги. Ми читаємо про Каїна

Ігор Корещук

Фармацевтична промисловість сьогодні процвітає. Жартують, що не існує здорових людей – є лише недообстежені. Лікарі наганяють страх, вигадуючи нові хвороби, аби потім позбавити від них пацієнта. Захворівши, іноді й не знаєш, що краще: віддати себе в руки лікарів чи лікуватися самому. Та хвороба – це реакція організму на нездоровий спосіб життя, або на нездорове ставлення до життя. Мій син Тимофій одного разу сказав: «Я впав і ледь не отримав страх мозку». Усіх нас відвідує, а когось і не залишає, страх.

ЗАСПОКІЙЛИВІ ЗАСОБИ ВІД ГОСПОДА

Одна жінка зізналася: «Якби я знала, про що тривожусь, то б не тривожилася». Найпоширеніша хвороба сьогодні – фобіфілія – любов до страху. Люди, як зауважив Христос, «ціпенітимуть від страху» (Луки 21:26). Грецьке слово «апопсїхо» означає «видихати», «випускати дух», «умирати», «зомлівати», «обімліти», «заціпеніти від сильного враження». Цікаво, що ієрогліф, який позначає «похоронне вогнище» (кремацію), нагадує ієрогліф, що позначає «за непокоєння». Тут немає нічого дивного. Просто одних людей спалюють після їхньої смерті, а інші згорають ще за життя. Жодний фізичний біль не зрівняється з агонією страху.

Через тиск проблем сьогодні психічні хвороби, за статистикою, займають перше місце. Люди бояться втратити роботу, кохану людину, до нестями переживають за дітей, через борги, напружені стосунки... Легше перелічити те, чого люди не бояться, аніж те, перед чим відчувають страх. У результаті вони починають приймати транквілізатори (від лат. *tranquillo* – заспокоювати), які призначаються при всіх видах розладів нервової системи. Прибутки фармацевтичних ком-

паній від продажу цих ліків складають мільйони доларів.

У Бога є Свій дієвий рецепт для заспокоєння нашої збентеженої душі.

Коли ви бачите палицю, з чим вона у вас асоціюється? Можливо, комусь згадується інвалід, що опирається на неї, для когось це просто витвір вмілого різьбяр. А для когось – інструмент, необхідний при збиранні у лісі грибів або чорниці. Для іншого ж палиця, може, викликає і не зовсім приємні спогади, пов'язані з дитинством. Та у вівці отари Доброго Пастиря палиця викликає особливі асоціації.

Прочитайте Псалом 23: «Господь – то мій Пастир...».

Коли пастир вирушає в гори, його спорядження зменшене до мінімуму, щоби ніщо зайве не заважало просуванню вгору. А в давнину на Близькому Сході пастух носив із собою лише жезл (шебет) та посох (мішенет). Для нас, сучасних людей, ці два поняття здаються синонімічними, але вони мають різне призначення.

Жезл виготовляли з молодого дерева, яке викорчували з корінням і обстругували, а згодом з нього робили щось схоже на булаву. Довжина та величина жезла підбиралися відповідно до зросту пастуха та його сили, і

жезл мав поміщатися в руці власника. Досить цікаво, що й досі у Палестині ви зможете побачити дітей, котрі влаштовують змагання з кидання жезла. Вони готуються стати гідними спадкоємцями батьків-пастухів.

НАВІЩО ПАСТУХУ ЖЕЗЛ?

Один відомий фотограф захотів зробити цікаву фотосесію, тому вирушив у Кенію, щоб фотографувати слонів. Коли він обирав зручне місце для зйомок, то побачив скелю й негайно вирушив туди з фотоапаратом. Несподівано з-за скелі з'явилася отруйна змія. На щастя, його супроводжував молодий пастух, який миттєво зреагував і, вдаривши жезлом по голові, знешкодив її. «Лише одна секунда – і я міг втратити життя, але вірний пастух не випускав жезл із рук, тому і врятував мене», – розповідав він у своїй книзі. Жезл пастуха – це насамперед зброя для захисту від хижаків та змій.

Окрім цього, жезл був необхідний як засіб покарання непокірних овець. Бо як тільки якась свавільна вівця бажала втекти чи піти своєю стежкою, як за нею летів жезл пастуха й падав поруч. Він ніби попереджав про небезпеку: обережно, поруч глибока прірва чи отруйні рослини.

За допомогою жезла пастух обстежував та рахував своїх овець. Досить наочно це показано у книзі Єзекіїля. Бог говорить: «І проведу вас під пащецею, і введу вас у зв'язок заповіту» (Єзек. 20:37). Під жезлом проводили отару для відокремлення десятини. Провести під жезлом – це не просто порахувати, а детально обстежити, аби отара стала святинєю.

Часто на виставці овець хитрий пастух так може постригти слабку вівцю, що вона справить гарне враження, але досвідчене журі розведе жезлом вовну і судитиме не за зовнішнім виглядом, а встановить справжній стан її здоров'я за станом шкіри, чистою руною та статуєю. Відповідальний пастух робить час від часу те ж саме зі своїми вівцями, шукаючи найменші ознаки хвороби.

Пам'ятає молитовне прохання Давида до Господа: «Випробуй, Боже, мене, – і пізнай моє серце, досліди Ти мене, – і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Псал. 139:23, 24)?

Окрім жезла, у пастиря був ще й посох. Посох (євр. мішенет) – це довга й тонка тростина з гаком на кінці. Він використовується для опори, підтримки та допомоги при ходьбі. Посох зроблений спеціально для потреб овець і завжди використовувався для їхньої користі. Він символізує особливу турботу.

Якщо жезл – символ авторитету, влади та покарання, то посох – символ потіхи та заспокоєння. Під час заходу сонця можна побачити пастухів, котрі, спершись на свої посохи, спокійно спілкуються. Вони застосовують посох у трьох випадках:

1. При народженні ягнятка ще надто слабке, і пастух бере його кінцем посоха та приводить до матері. Бо якщо вівця відчує запах рук пастуха, то може відкинути ягнятко, прийнявши його за чуже.

2. Коли потрібно зловити та притягнути вівцю до себе для обстеження. Особливо це стосується лякливих овець.

3. Посох використовується, щоб вести та направляти овець на правильну стежку. На важких ділянках чи узгір'ях пастух легенько торкався боку

вівці – і відбувався психологічний контакт. На відміну від сучасних методів, у давнину посох ніколи не використовувався для того, щоб вдарити вівцю.

Які висновки ми можемо зробити?

Пастухи в гори беруть лише необхідне. Мені пригадується епізод, який трапився 12 років тому, коли одна моя знайома від'їжджала на постійне місце проживання до Австралії. Вантаж, який можна було перевозити в літаку, тоді складав 36 кг. Коли вона вперше пішла зважувати речі, то стрілка показала 55 кг. Що викинути? Що залишити? Здавалося, що не було нічого зайвого. Вона з жалем виклала деякі речі. Друге зважування – і вага зазмерла на позначці 44 кг. Знову розпаковування речей і їхній перегляд. Здається, усе. Вага показала 35,5 кг, і вона спокійно полетіла на інший континент. Коли пізніше вона телефонувала з Австралії, то зізналася: «Майже нічого з того, що я привезла, мені тут не знадобилося».

Часом здається, що нам так багато потрібно, але Ісус з любов'ю промовляє: «Глядіть і стережіться всякої зажерливості, бо не від надміру багатства залежить життя людини!» (Луки 12:15). «Збирайте ж собі скарби на небі... Бо де ваш скарб, там буде й ваше серце» (Матв. 6:20, 21).

Будьте зайняті Господніми проблемами, тоді Господь займеться вашими. Підніміть високо жезл, не свій, а Христа! Ідіть слідом за Небесним Пастирем, і тоді мир Божий, що перевищує всяке розуміння, запанує й у вашій душі.

Коли Бог являє Себе як Той, Хто тримає в руці Свій жезл і посох, то Він бажає показати красу Свого характеру, у якому дивовижно поєднуються справедливість та милість. І коли Христос прийшов на землю показати характер Отця, збулося давнє пророчтво: «Милість та правда спіткаються, справедливість та мир поцілуються» (Псал. 85:11). Коли в нашу душу намагається проникнути сатана за допомогою різних спокус, Господь охороняє Своїх земних дітей, використовуючи жезл.

Бог використовує жезл, коли ми, як нерозумні овечки, тягнемось до «отруйних рослин беззаконня». Ми часом поводимо себе, як вівці: щоб ущипнути трави, йдемо на край прі-

ви або пролазимо в колючі чагарники, які впиваються в наше тіло та роблять рани. А заплутавшись в колючках, самотійно вибратися не можемо. Небесний Пастир заради нашого спасіння використовує і жезл, і посох.

Коли ми стоїмо над прірвою виправдання власних гріхів – Небесний Пастир бажає обстежити наше внутрішнє єство, встановити діагноз. Бо часто «вовна» самоправедності заважає нам побачити себе у правдивому світлі. Дуже часто хвороба спіткає людину, щоб перешкодити їй зробити фатальну помилку. І тоді Небесний Отець прагне призначити лікування нашої кволої, змученої гріхом душі.

ЯК ЛІКУЄ ПАСТИР?

Найчастіше – через Своє вічне Слово. Мені доводиться чути думки людей про те, що Божі Заповіді застаріли і що вони не є актуальними для сучасних людей. Та тільки Святе Письмо є мірилом праведності, оскільки має дивовижні властивості (див. Євр. 4:12).

Добрий Пастир використовує й посох. Пам'ятає, як пастир ніжно кличе й притягує лякливих овець до себе? Так само робить і Небесний Отець через Сина Свого Ісуса Христа. Коли Христос був на землі, Він проповідував: «Якщо Я буду піднятий від землі, то притягну всіх до Себе!» (Івана 12:32).

Бути християнином – це не просто читати Святе Письмо чи приходити час від часу до церкви, це жити за Біблією та зобов'язати свою душу храмом Христа. Дозвольте Христові прожити життя в вас! Господь має Свою Наречену, яка стає пристановищем для людей, змучених гріхом. Церква має показати світові, яким є Христос насправді.

Є Той, Хто піклується про вас Своїм жезлом і посохом, тому християнин може не тривожитися, бо якщо проблемі можна вирішити, то не варто про неї турбуватися, а якщо не можна, то й тривожитися даремно.

Будьте зайняті Господніми проблемами, тоді Господь займеться вашими. Підніміть високо жезл, не свій, а Христа! Ідіть слідом за Небесним Пастирем, і тоді мир Божий, що перевищує всяке розуміння, запанує й у вашій душі.

Володимир
Меншиков

УМОВИ ДЛЯ ПЕРЕБУВАННЯ МИРУ БОЖОГО В НАС

У Святому Письмі часто згадується термін, який позначає приємний Богові стан нашої душі. Це – мир Божий. Господь покликав нас не для того, щоб змінити зовнішні обставини нашого життя, а для того, щоб ми вміли серед випробувань зберігати внутрішній спокій. Цей мир подібний до духовного хліба для нашої душі. У стані спокою людина тверезо мислить і чинить правильно, чого не скажеш про занепокоєну особу. Тому Бог використовує у Своїй справі саме тих, хто знайшов цей мир і навчився його берегти: «Нехай перебуває у ваших серцях мир Христа, до якого ви були покликані» (Кол. 3:15). Отже, мати мир Божий – наше поклонання. Наскільки успішно ми над цим працюємо?

Більшість християн переконана, що отримати цю дорогоцінну якість неможливо просто через приналежність до християнської громади. Недарма Біблія називає мир плодом Святого Духа. Святе Письмо вказує на певні умови для того, щоб мир перебував, панував і збільшувався в нашому серці:

1. ВИКОНАННЯ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ. «О, коли б ти прислухався до Моїх заповідей, то був би твій спокій, як річка, а твоя справедливість, немов морські хвилі!» (Ісаї 48:18). Бог вказує на безпосередню залежність стану душі людини від дотримання Божих заповідей. «Страждання і горе кожній душі людини, що робить зло» (Римл. 2:9). Іншими словами, наявність гріха в нашому серці не тільки не дозволяє миру Божому перебувати в нас, але й стає причиною депресії – «страждання і горя» в нашій душі. Люди звертаються до психологів і психіатрів, намагаючись врівноважити свій внутрішній емоційний світ. Та оскільки багато лікарів не знайомі з біблійними принципами, вони не можуть вказати на корінь проблеми людини – гріх. Старий Завіт розповідає нам про зустріч воєначальника Єгу з царем Ізраїлю Єгорамом: «І сталося, як Єгорам побачив Єгу, то сказав: “Чи все гаразд, Єгу?” А той відказав: “Який гаразд при перелюбі твоєї матері Єзавелі та її багатьох чарів?”» (2 Цар. 9:22). Єгу ясно говорить про те, що не може бути миру в серці, у сім’ї та країні, поки там присутній гріх. Шкода, що деякі християни не усвідомлюють цього. Сумуючи за Божим миром, вони не здогадуються, що потрібно покаятися в своїх гріхах. Інші ж намагаються заспокоїти їх: «І легенько лікують нещастя народу Мого, говорячи: “Мир, мир”, – а миру нема!» (Єрем. 8:11). Нічого не зміниться, якщо

ми будемо переконувати себе в тому, що в нас усе добре. Бог радить нам залишити гріх, і тоді Його мир «потече, як ріка». Як голуб ніколи не уживеться в одному приміщенні з кішкою, так мир Божий ніколи не буде перебувати поруч із гріхом.

2. ЛЮБОВ ДО СЛОВА БОЖОГО, ПРАГНЕННЯ ДО СПІЛКУВАННЯ З БОГОМ. «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, – і не мають вони спотикання» (Псал. 119:165). Миру Божого немає в житті християнина, якщо в його серці зникла любов до Божого Слова й спрага спілкування з Ним. Тоді віра стає формальною. Коли ж ми прагнемо душею до Христа, насичуємо серце й розум дослідженням себе, своїх намірів і вчинків у світлі Слова Божого, то наші думки стають духовними. У Посланні до римлян сказано: «Адже тілесні задуми – то смерть, а задуми Духа – то життя і мир» (Римл. 8:6). Багато людей наповнюють свій розум новинами про трагедії, катастрофи, убивства, тому їхня душа постійно перебуває в неспокої й страху. «Хто ходить у правді й говорить правдиве..., хто ухо своє затикає, щоб не чути про кровопролиття, і зажмує очі свої, щоб не бачити зла, – той перебуватиме на високостях...» (Ісаї 33:15, 16). Вістка зі сторінок Святого Письма дарує нам спокій і мир. Важливо завжди зберігати прагнення до спілкування з Богом, а любов до Його Слова покаже нам, наскільки нашому серцю необхідний Господь.

3. ДОВІРА БОГОВІ. «Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями з подякою висловлюйте ваші прохання Богові. І мир Божий, що перевищує всяке розуміння, нехай береже ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі» (Филп. 4:6, 7). Коли ми опиняємося у важких обставинах, нам досить легко втратити справжній

мир. Тільки надія на Бога, на те, що Він контролює все, допоможе нам зберегти спокій. «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3). Щоб зберегти спокій і мир, потрібно віддати наші турботи в Його руки. Гарним прикладом у цьому питанні для нас є апостол Петро. Слово Боже розповідає про те, як одного разу він був заарештований і у ніч перед стратою спокійно спав, тому що довірив своє життя Небесному Отцеві. Скільки людей сьогодні змагаються від того, що їм нікому довірити свої турботи! У християн є одна велика перевага – вони можуть віддати всі свої проблеми й переживання в руки Господа, Який утішить Своїх дітей і подарує їм мир. Та через невір'я, нездатність покласти на Христа багато християн продовжують нести непосильний вантаж життєвих проблем. Деякі труднощі, можливо, їм і вдається подолати, але миру в серці немає. Запам'ятайте ці чудові слова: «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3).

Чого ж чекає від нас Господь? Щоб ми могли безперестанку насолоджуватися небесним миром Божим, берегти серце від гріха, прагнути душею до Бога й надію покласти на Нього в усіх життєвих обставинах. Нехай у ваших серцях панує мир!

Чим зайнятий розум?

«Добра людина з доброго скарбу свого серця виносить добро, а погана – зі злого скарбу свого серця виносить зло; бо чим переповнене серце, те промовляють уста!» (Луки 6:45).

Еллен Уайт. Наше високе покликання

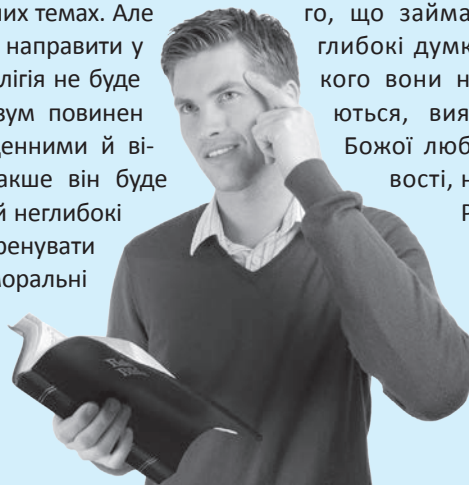
Людський розум так створений, що він може бути зайнятий або добрими думками, або злими. Якщо він примітивний, то зазвичай тому, що має справу з повсякденними темами... Людині подарована влада керувати й контролювати діяльність розуму, направляючи хід своїх думок. Проте для цього потрібні зусилля, більші за наші власні. Ми повинні постійно роздумувати про Бога, якщо прагнемо мати правильні думки й належні теми для міркувань.

Дехто розуміє, що контролювати свої думки й уяву – наш обов'язок. Важко буває зосереджувати ненавчений розум на корисних темах. Але якщо ваші думки не направити у правильне русло, релігія не буде квітнути в душі. Розум повинен бути зайнятий священними й вічними істинами, інакше він буде зрощувати порожні й неглибокі думки. Необхідно тренувати інтелектуальні й моральні сили, і вони зміцняться й удосконаляться в результаті вправ.

Щоб правильно розуміти це питання, потрібно пам'ятати: наші серця за своєю природою зіпсовані й ми не здатні самі йти правильним шляхом. Тільки благодаттю Божою й ревними зусиллями з нашого боку ми можемо здобути перемогу.

У християнській релігії є теми, до яких кожний повинен привчати свій розум. Незбагненна любов Ісуса, Його страждання за грішний людський рід, Його заступницьке служіння за нас і Його велична слава – ось таємниці, у які бажають проникнути ангели. Небесні істоти знаходять у цих темах багато такого, що займає їхні найбільш глибокі думки. Невже ми, ті, кого вони найбільше стосуються, виявимо до чудес Божої любові менше цікавості, ніж ангели?

Розум і серце повинні бути присвячені Божому служінню. Бог має права на все, що в нас є.

КОЖНОГО РАНКУ ПОСВЯЧУЙТЕ СВОЄ ЖИТТЯ БОГОВІ

Кожного ранку посвячайте своє життя Богові. Нехай це буде найпершою вашою справою. Моліться так: «Візьми мене, Господи! Я повністю належу Тобі. Я складаю всі свої плани біля Твоїх ніг. Використай мене сьогодні у Твоєму служінні. Будь зі мною, щоб усі справи я звершував разом з Тобою». Це необхідно робити щодня. Отже, щоденно вранці посвячайте себе Богові! Вручайте Йому всі свої плани, будьте готові виконати їх або відмовитися від них, керуючись Його Провидінням. Таким чином ви щоденно віддаватимете своє життя в руки Божі, і воно ставатиме подібним до життя Христа.

Е. Уайт. Дорога до Христа

Доречне слово в потрібний час

Микола Бойко

Двоє членів Церкви вирішили об'єднати свої зусилля у благоді. Одного разу вони їхали автомобілем і взяли пасажирів на дорозі, щоб підвезти його до місця призначення й заодно розповісти йому про Бога. Був вечір, стемніло. Брат, який сидів за кермом, добре справлявся зі своєю місією, а інший, що сидів у салоні поруч із пасажиром, ніяк не міг розпочати розмову. Тоді водій почав знаками натякати йому, щоб той розпочав бесіду. Проте брат не розумів його натяків, намагаючись зібратися з думками, а пасажир, запідозривши недобре, почав проявляти занепокоєння, яке росло з кожним наступним кілометром. Нарешті водій вирішив зупинитися й допомогти своєму товаришеві. Він вийшов з машини, і тієї ж миті другий чоловік заговорив з пасажиром. «А ви думали коли-небудь, що вас чекає після смерті?» – запитав він. Несчастний пасажир кулею вискочив з авто й утік.

Нам потрібно вчитися свідчити. Цій темі вже було присвячено чимало семінарів, проповідей, статей і книг. Проте вміння свідчити все ще заслуговує нашої уваги – нам необхідно навчатися благодіти й розвиватися в цьому служінні. Христос одного разу сказав: «Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19). Ісус говорить про дві групи людей: про тих, хто повинен іти й навчати, і про тих, хто повинен слухати. Цікаво, що й ті, й інші потребують навчання та підвищення своєї кваліфікації.

Про настанови Божі, про потребу вчитися благодіти чимало говориться й у Старому й Новому Завітах. Наприклад, у 4-му розділі книги Вихід читаємо про те, як Бог навчав Мойсея, перш ніж той вирушив до Єгипту. У книзі пророка Ісаї сказано про те, які настанови Бог давав пророкові: «Іди, і скажеш народові цьому: Ви будете чути постійно, та не зрозумієте, і будете бачити завжди, але не пізнаєте» (Ісаї 6:9). У Святому Письмі ми знаходимо чимало текстів, які розповідають про те, як Сам Бог навчає Своїх дітей проповідувати, щоб ті виконали свою місію.

Дух Святий бере безпосередню участь у навчанні благодіти (див. Єзек. 11:5). Ісус Христос був великим Учителем. Він навчав учнів еванге-

лізму – вмінно проповідувати про Бога. Три євангелісти з чотирьох згадують, що Христос досить багато часу присвятив навчанню Своїх учнів, наставляючи їх у тому, куди йти, що говорити, якщо приймуть, як поводитися, якщо не приймуть, що брати з собою, а що – ні і т. д. (див. Матв. 10; Марка 6; Луки 10). Духовні вожді народу, викладачі пророчих шкіл також навчали народ.

Лідери сучасної Церкви часто говорять про те, як навчитися благодіти. Критерій, за яким Церква повинна вимірювати свій успіх, полягає не в кількості нових імен в списку прихожан, а в кількості християн, які активно приводять душі до Христа й навчають їх приводити інших. Згідно зі статистикою, лише 10% членів Церкви беруть участь в активній місіонерській роботі. Вісниця Божя говорить: «Ми навчаємося, щоб потім навчати інших. Цю думку потрібно довести до свідомості кожного члена Церкви» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 115). «Один працівник, навчений і підготовлений для служіння Христа, який перебуває під керівництвом Духа, зробить значно більше, ніж десять працівників, котрі не володіють достатніми знаннями й слабкі у вірі» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 109).

Якось один чоловік підійшов до молодого християнина й запитав: «Скажи, будь ласка, у що ти віриш?». Той подумав і відповів: «У те ж, у що вірить і моя Церква». «А в що вірить твоя Церква?» – «У те ж, у що вірю і я», –

упевнено відповів молодий християнин. «А в що ж ви обоє вірите?» – було наступне питання. «Ви не повірите, але в одне й теж». Можливо, це виняток з правил. Зазвичай ми знаємо, що потрібно говорити, а що – ні, але найчастіше робимо все навпаки.

Як ми проповідуємо, що ми говоримо, чи відчуваємо, коли потрібно говорити й про що слід говорити? Прочитайте євангеліє від Марка 1:40-45. У цьому уривку ми бачимо, що Христос забороняє зціленому розповідати про те, що відбулося, принаймні до того, як той покажеться священикові. Людина ця була прокаженою, і якщо дізнаються, що Ісус спілкувався з хворим, то Він стане ритуально нечистим і для більшості набожних євреїв спілкування з Ним буде неможливим, тому що Він не дотримується закону Мойсея. Але заборона Христа не зупиняє зціленого від прокази. У Євангелії від Марка 7:32-37 ми читаємо: «І приводять до Нього глухого й німого, і просять Його, щоб поклав на нього руку. І відвівши його вбік від натовпу, Він вложив Свої пальці в його вуха і, плюнувши, доторкнувся до його язика, а звернувши погляд до неба, зітхнув і каже йому: Еффата! тобто: Відкрися! І враз відкрилися його вуха, і розв'язалися пута його язика, і він заговорив виразно. Ісус звелів їм, щоб нікому про це не говорили. Та чим більше Він їм забороняв, тим більше вони розголошували. І надзвичайно дивувалися, кажучи: Він добре все робить: глухим дає слух,

а німим – мову». У 4-му розділі книги Дії апостолів з 18-го вірша розповідається про те, як апостолів намагалися змусити не проповідувати, на що ті відповіли: «Розсудіть, чи справедливо перед Богом більше слухати вас, ніж Бога? Адже ми не можемо не розповідати про те, що бачили та чули!» (вірші 19, 20). Усі герої цих історій стали свідками служіння Христа, відчули на собі Його вплив, у їхньому житті відбулися певні зміни, і вони говорили про Ісуса, незважаючи на Його заборону. Прочитаємо ще кілька біблійних віршів: «Той же чоловік, з якого вийшли біси, просив Його, щоб бути з Ним. Та Він відіслав його, кажучи: Вернися до свого дому й розкажи, що для тебе зробив Бог. І він пішов, розголошуючи по всьому місту, що зробив для нього Ісус» (Луки 8:38, 39). Тепер же Христос посилає зціленого розповісти про те, що трапилося, домашнім.

Усе, сказане вище, дозволяє нам зробити висновок: навернений не може мовчати. Так, ми повинні знати, коли потрібно говорити, а коли краще промовчати. Утім факт очевидний: людина, яка щойно прийняла Христа як свого особистого Спасителя, не може ні з ким не ділитися вісткою про спасіння. Якщо вона справді навернена, то не може приховувати це від усіх. Еллен Уайт одного разу сказала: «Саме відсутність Духа робить євангельське служіння настільки неефективним. Ученість, талант, красномовство, будь-який вроджений чи набутий талант можуть мати місце, але без Духа Божого жодне серце не буде відкрите, жоден грішник не буде знайдений для Христа» (Е. Уайт. Поради для Церкви, с. 100). Кожній людині доручена певна справа відповідно до її здібностей. Робіть усе, що ви можете, і Бог прийме ваші зусилля. «Людину можна вважати наверненою лише тоді, коли в її серці народжується бажання розповісти близьким, якого дорогого Друга вона знайшла в особі Ісуса; вона просто не зможе приховувати у своєму серці спасаючу істину, яка й освячує» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 318, 319). «Вважають, що місіонерський дух, готовність звершувати місіонерську роботу – це особливий дар, який мають служителі та деякі інші члени Церкви, а всі інші – просто глядачі. Немає більш серйозної й грубої помилки» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 385). «Якщо члени Церкви ігнорують цю справу, то цим вони показують, що не мають живого зв'язку з Богом. Навпроти їхніх імен стоїть запис: лінивий раб. Невже ви

не розумієте, чому в наших церквах так мало духовності? Та тому, що ви не стали співпрацівниками Христа» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 462, 463). У 25-му розділі Євангелія від Матвія записана притча, у якій говориться, що Бог кожному дав таланти: одному менше, іншому більше. Одні проголошують вістку про Бога з великих сцен, інші проповідують вічна-віч. Навіть прикута до ліжка людина може, наприклад, по телефону розповідати про Господа. «Немає меж для корисності того, хто, відмовившись від свого “я”, дає можливість Святому Духові працювати над своїм серцем і живе життям цілковитого посвячення Богові» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 251).

Ісус говорить: «Хто вірить у Мене, той робитиме діла, які Я роблю, – навіть більш від них зробить, бо Я їду до Отця» (Івана 14:12). У якому значенні «більше»? Більш вражаючі зцілення чи воскресіння мертвих? Тут, мабуть, ідеться про глобальність служіння. Служіння Христа було територіально обмежене, а нас – мільйони у всьому світі, і ми можемо робити набагато більше діл. Білл Біаджи у своєму зверненні на річній нараді Євро-Азійського дивізіону Церкви АСД сказав: «Сила живого Христа через Його слово – саме вона перетворила Марію Магдалину із блудниці в дочку Божу, розбійника на хресті – у громадянина Царства Небесного, самоправедного Никодима – у смиренного учня Христа. Вона перетворила Умберто Альвареса, кубинського суддю, якого після телевізійної євангельської програми “Невід-96” хрестив пастор, якого він колись засудив до тюремного ув'язнення. Так само Слово Боже перетворило Рела Смарт, мормонського первосвященника, і його дружину Евелін під час телевізійної євангельської програми “Невід-96”. Слово перетворило румунського поліцейського, який знайшов істину про суботу, читаючи тексти, підкреслені в старій Біблії, яку йому дав багаті роки тому румунський православний священник. Ці тексти спрямували його увагу до Заповідей Божих і до біблійної суботи».

«Справжнє благочестя обов'язково виявиться у вигляді сильного бажання й ревного служіння для розп'ятого Спасителя, щоб спасти тих, за кого Він помер... Дух безкорисливого служіння заради близьких робить характер глибоким, постійним і по-християнському велелюбним, а також дарує мир і щастя своєму власникові» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 606, 607). Як часто нас виводять із себе прикрі дрібниці?

Чи часто ми помічаємо недобрі риси власного характеру? Щоб наш характер став подібним до характеру Христа, щоб знайти мир і щастя, потрібно трудитися заради ближнього. «Кожній людині Бог доручає певну роботу, пов'язану з Його Царством... Кожній душі треба брати активну участь у просуванні справи Божої. Яким би не було наше покликання, ми, християни, зобов'язані трудитися, звіщаючи Христа світові» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 427). «Від кожного члена Церкви, який має пізнання істини, очікується, що він буде трудитися, поки ще день, тому що наступає ніч, коли ніхто вже не зможе працювати» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 26).

Сьогодні дуже складно спілкуватися з людьми. На свою адресу ми все частіше чуємо різкі слова. Однак ми трудимося на Божій ниві не тому, що зобов'язані виконувати якийсь план і не заради похвали, а тому, що любимо людей. Наша мета – навчитися проповідувати вістку про Бога сучасному світові й навчити близьких, як жити з Господом. Необхідно щодня молитися, просити Господа, щоб Він допоміг донести вістку про Христа хоча б одній людині. Богові потрібні не тільки кількість хрещених, а й наше бажання працювати для Нього. Іноді це бажання згасає через наших друзів або колег, тому що вони не сприймають нашу вістку, називаючи нас сектантами. Та якщо ми прагнемо, щоб нашого життя торкнулася Божя перетворююча сила, то не зможемо мовчати. Адже, як уже говорилося вище, навернена людина не мовчить, вона завжди шукає можливість говорити. Коли ми щиро молимося, роздумуючи про свою місію, тоді Бог посилає нам людину, якій необхідно благовістити, – колосок на Божій ниві.

Нам ще є чому вчитися. Доручення Христа поширювати істину про люблячого Спасителя дане Самим Богом. Коли Він прийде, у світі залишаться тільки дві групи людей – спасенні й неспасенні. Серед останніх будуть ті, хто запитає нас: «Чому ви, живучи поруч із нами, не розповіли нам про спасіння?». Ми несемо вістку про Бога не з якихось корисливих спонукань, а тому, що це священна місія Церкви, яку покликаний виконувати кожний із нас. Усі ми, служачи іншим, спасаємо й себе, тому що Христос говорить: «Бо коли хто посоромиться Мене і Моїх слів перед цим перелюбним і грішним родом, того і Син Людський посоромиться, коли прийде в славі Свого Отця з ангелами святими!» (Марка 8:38).

Як адвентистам слід ставитися до соціальних мереж

Стефані Кінсей,
Тейлор Крафт

*«Не благаю, щоб Ти забрав їх від світу, але щоб зберіг їх від злого»
(Івана 17:15)*

Сьогодні світ, у якому ми живемо, стрімко міняється. Ще десять років тому під словом «однокласники» малися на увазі звичайні люди, з якими вам свого часу довелося навчатися в одному класі. Сьогодні ж, почувши це слово, у людей молодшого й навіть середнього віку виникає асоціація з однойменною соціальною мережею в Інтернеті, яка займає 8-е місце в рейтингу найбільш відвідуваних Інтернет-сайтів України (згідно з останніми даними, опублікованими компанією «Gemius»).

Які ще Інтернет-ресурси ввійшли в першу десятку? Якщо вивчаєте, що найбільший Інтернет-аукціон України – «Aukro», то помиляєтеся, він займає лише 23-ю позицію. Якщо схилиєтеся до думки про те, що «Ex.ua» – один з найбільших сервісів зі зберігання інформації, то знову помиляєтеся – він займає позицію під номером 17. Якщо ви думаєте, що туди входить сайт журналу «Кореспондент» (одного з найбільш популярних нині видань, з категорії «видань спільного інтересу»), то знову помиляєтеся – він посів лише 41-е місце. Насправді, поряд з такими Інтернет-гігантами, як «Google», «Mail.ru», «Yandex», «Youtube» і «Wikipedia», три позиції з 10-ти найбільш відвідуваних Інтернет-сайтів в Україні займають, як не дивно, соціальні мережі, а саме: «Вконтакте» (2-е місце в рейтингу), «Одноклас-

ники» (8-е місце) і «Facebook» (9-е місце).

Сьогодні соціальні мережі, втягуючи у свої лави все більшу кількість користувачів, самі стають Інтернет-гігантами, найбільш популярними ресурсами для мільйонів користувачів мережі Інтернет (особливо молодшого покоління), і адвентисти в цьому питанні не виняток. Зважаючи на постійне зростання кількості молоді, яка стикається до цих веб-сайтів і створює при цьому свої співтовариства, Церква адвентистів сьомого дня не може залишатися осторонь, усвідомлюючи ключову роль, яку відіграють сьогодні засоби масової інформації у формуванні свідомості підростаючого покоління. Так, згідно з даними досліджень, було виявлено, що близько 40% відвідувачів соціальної мережі «Вконтакте» – молодші за 25 років, а 56% користувачів, зареєстрованих у мережі «Однокласники.ru» – це люди у віці від 25 до 44 років.

ЗОВСІМ НОВИЙ СВІТ

Задумайтеся на хвилину про те, яке приховане життя сьогодні ведуть молоді люди. «Коли я був підлітком, мої батьки знали, яку му-

зику я слухаю. Нерідко вони ставали свідками того, як я спілкуюся зі своїми друзями по телефону, а також знали коло мого спілкування, – розповідає Даг Браун, директор адвентистської академії Лоді, яка знаходиться у Північній Каліфорнії. – У юності в моєму житті було мало речей, про які не знали мої батьки. Зараз же, в епоху сучасних гаджетів (смартфонів, mp3-плеєрів, персональних комп'ютерів) і, безумовно, Інтернету, підлітки мають практично необмежені можливості. Вони можуть вести в соціальних мережах «відособлене» (найчастіше протилежне реальному) життя, про масштаби якого їхні батьки, як правило, навіть не підозрюють. Це дуже небезпечно, але в цій ситуації вони – безпомічні». Ось чому сьогодні нерідко батькам підлітків рекомендують самим зареєструватися в соціальних мережах, у яких їхні діти мають веб-сторінки. Це дозволить їм більше дізнатися про інтереси своїх дітей, а також отримати уявлення про коло їхнього спілкування.

Така ситуація сьогодні турбує багатьох, і це є ще одним підтвердженням тієї неймовірної популярності, якою сьогодні користуються соціальні мережі. Як і у випадку з

кожним інформаційним середовищем, їхні переваги йдуть пліч-о-пліч з небезпеками, які водночас виникають. Нам, християнам, необхідно чітко бачити їхні позитивні й негативні сторони. За результатами численних опитувань, тільки 2% із загальної кількості користувачів мережі Інтернет ніколи не заходили в соціальні мережі й не мають чіткого уявлення про те, що вони собою являють. Зате постійних відвідувачів подібних сайтів, які заходять туди щодня й проводять там не менше години, за даними тих самих опитувань, цілих 67%. Факти очевидні – соціальні мережі, як магніт, притягують Інтернет-користувачів, і ті присвячують мережам масу вільного часу.

Отже, дамо визначення терміну «соціальні мережі». Соціальні мережі – це послуги, які дозволяють приватним особам будувати суспільні або напівсуспільні профілі, а також у межах обмежень, накладених системою, визначати список інших користувачів, з якими вони можуть спілкуватися й ділитися інформацією, переглядати й зв'язувати їхні списки контактів з іншими, створеними користувачем усередині системи.

З визначення зрозуміло, що основною метою їхнього існування є надання користувачам соціальних мереж можливості спілкуватися з друзями. Окрім того, тут є можливість приєднатися до тієї чи іншої групи «за інтересами», а також дивитися відео, завантажувати музику, заводити нових знайомих.

Незважаючи на те, що сьогодні адміністрацію соціальних мереж нерідко звинувачують у спонуканні своїх користувачів до суїциду (близько 500 сторінок, що містять заборонену інформацію, знаходяться у мережі «Вконтакте», приблизно 150 сторінок – на сайтах «Mail.ru» і «Livejournal», а також у пошукових системах (лідерами стали «Google», «Youtube» і «Яндекс»), які входять у десятку найпопулярніших Інтернет-сайтів, але водночас містять заборонений контент), переважну більшість користувачів влаштовує той контент, що їм пропонується. Адвентистська молодь поряд з невірними

підлітками нерідко радіє появі подібних Інтернет-ресурсів. Запитайте в підлітків з вашої громади, чи є в них своя сторінка у «Вконтакте» або «Facebook», і, напевно, у відповідь ви почуєте, що вони зареєстровані і там, і там.

Соціальні мережі передбачають для кожного свого користувача можливість поділитися з іншими власними вподобаннями в сфері дозвілля, музики, літератури, кінофільмів, кулінарії й т. п., а також висловити свої міркування щодо різних тем, у тому числі й релігійних. Таким чином, соціальні мережі дають людям можливість заявити світові про те, ким вони є насправді.

ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ СВДЧЕННЯ?

Багато пасторів нашої Церкви також використовують цю можливість для спілкування. Однак коли вони заходять на сторінки окремих членів Церкви й бачать відверті фотознімки, виставлені, здавалося б, щирими християнами, це їх шокує. Водночас є й ті, хто прагне використовувати свою сторінку в соціальних мережах для місіонерської мети. І, нарешті, на веб-сторінках християн часто можна зустріти поєднання релігійної та секулярної інформації, яке вказує на те, що такі люди живуть у двох світах, один з яких реальний, а інший – вигадкою. Питання полягає в тому, чи вдається їм самим провести між ними чітку межу та які переконання ближчі їхньому серцю?

Незважаючи на те, що зміст сторінок членів Церкви не завжди відповідає реальності, пасторам іноді все ж таки вдається з їхньою допомогою дізнатися про ті потреби своєї церкви, які люди не завжди готові обговорювати в особистих бесідах.

Нерідко члени нашої Церкви, зареєстровані на цих сайтах, зауважують, що серед інших користувачів соціальних мереж чимало невірних підлітків і молоді, і це надає їм можливість, спілкуючись із ними, розповісти про Бога. У такому випадку подібні веб-сайти стають інструментом для євангелізації. Деякі наші брати не афішують на своїх сторінках приналежність

до Церкви адвентистів сьомого дня, сподіваючись згодом розповісти про це людям, з якими спілкуються. Однак діючи таким чином, їм слід бути обережними, щоб самим не виявитися збитими зі шляху істини й не почати соромитися відкрито свідчити іншим про Христа, споруджуючи водночас у своєму серці ідолів. Пророк Єремія попереджав нас про це: «Бо дві речі лихі Мій народ учинив: покинули Мене, джерело живої води, щоб собі подовбати водозбори, водозбори поламані, що води не тримають» (Єрем. 2:13).

Таким чином, ми, християни, несемо відповідальність за інформацію, яку розміщаємо на своїх сторінках у соціальних мережах.

ПЕРЕБУВАТИ «У МЕРЕЖІ», НЕ «РОЗЧИНЯЮЧИСЬ» У НІЙ

Реєстрація в соціальних мережах ставить перед нами, адвентистами, низку питань щодо того, як саме нам слід позиціонувати себе в цих мережах, а також про те, чи може мирно співіснувати адвентизм і захоплення світськими темами. Питання головним чином полягає в тому, як нам завоювати довіру невірної молоді й відкрити їхні серця до нашої вістки, залишаючись водночас вірними своїм релігійним принципам. І тут кожному з нас потрібно бути уважним до тих мотивів, які лежать в основі наших дій. Сьогодні необхідно проводити з християнською молоддю серйозні бесіди про те, як їм слід поводити себе в соціальних мережах. Чи усвідомлюєте ви, що виставляєте все своє життя напоказ, викладаючи в мережу свої особисті фотографії? Чи розумієте ви, що в цей час світ уважно спостерігає за вашим життям, аналізуючи те, наскільки ваші вчинки й спосіб життя відповідають релігійним принципам, які ви сповідуєте?

Деякі адвентисти вважають, що зареєстрованим у соціальних мережах, практично неможливо не любити ні світу, «ні того, що у світі...» (1 Івана 2:15). Водночас організований нашою Церквою молодіжний клуб «Upstream» («Проти течії»),

10 особливих днів

Іван Блазен

Коли я був дитиною, мій батько розповів мені про те, що пообіцяв присвятити Богові десять днів свого життя. Згодом я кілька разів запитував, чи виконав він свою обіцянку, і батько, не роздумуючи, відповідав: «Ще ні, але я обов'язково це зроблю».

Я народився й виріс у католицькій родині. Підлітком я познайомився з адвентистами й прийняв їхнє віровчення. Мої батьки були шоковані. Вони всіляко намагалися переконати мене. Та коли я твердо висловив свої релігійні переконання, батьки зрозуміли, що змінити нічого не вдасться. Тоді батько розлютився: він відрікся від мене й вигнав з дому. Невдовзі я переїхав до однієї родини з нашої громади. Ці люди допомогли мені отримати богословську освіту. Незважаючи ні на що, я продовжував підтримувати зв'язок зі своїми батьками. З мамою ми невдовзі помирилися, а от стосунки з батьком були напруженими.

ТУТА ЗА БАТЬКІВЩИНОЮ

Мій батько родом із Югославії. Підлітком він з батьками переїхав жити в Україну, однак усе життя мріяв відвідати історичну батьківщину. У вищому навчальному закладі, у якому я викладаю, навчаються студенти з різних країн. Щорічно на базі нашого

університету організовуються духовні зустрічі для студентів різних національностей. Я подумав, що, можливо, батькові буде цікаво зустрітися зі своїми співвітчизниками. Він прийняв моє запрошення і щиро насолоджувався всім, що відбувалося.

Коли настав час проповіді, служитель оголосив, що темою роздумів сьогодні будуть події останнього часу. Я не на жарт стривожився, адже батько ще не готовий почути вістку на тему «Закон про неділю» або «Знак звіра». Я подумки звернувся до Бога, бажаючи Його вплинути на серце служителя таким чином, щоб той змінив хід своєї проповіді. Раптом пастор заговорив про те, що в тій частині України, звідки він родом, більшість населення — католики і що серед них він зустрічав чимало посвячених християн. Також пролунала думка про те, що повернути людей цієї деномінації до адвентистської вістки можна, проявляючи до них терпимість, а також шляхом служіння, спрямованого на задоволення їхніх щоденних потреб.

Те, що пастор був правим, я усвідомив згодом. Після богослужіння мого батька обступила молодь, і вони почали жваво спілкуватися. Скориставшись моментом, я знайшов проповідника, пояснив йому свою ситуацію та попросив його піти й привітати мого батька. Той з

радістю погодився й, підійшовши до батька, міцно потис йому руку, після чого між ними зав'язалася дружня розмова. Спостерігаючи за тим, що відбувається, я бачив, що батько був приголомшений теплим ставленням до нього, представника іншої релігійної деномінації. Християнська любов і привітність були дуже важливі для нього. Пізніше це змінило його подальшу долю.

ПОЇЗДКА ТРИВАЛІСТЮ В ЦІЛЕ ЖИТТЯ

Протягом багатьох років мій батько мріяв поїхати на свою історичну батьківщину. Нарешті у нього з'явилася така можливість. Із квитком у руках він, радісний, повернувся додому. Однак наступного дня батько зателефонував мені й сказав, що вночі відчув себе погано. Я попередив його, що ні про яку поїздку за кордон зараз не може бути й мови. Він повинен негайно піти до лікаря. Мій батько прислухався до моєї поради. Оглянувши його, лікар призначив ряд аналізів і попросив прийти на прийом через декілька днів. Та, відчувши себе краще, батько махнув на все рукою й вирішив летіти.

Через деякий час я отримав від нього листівку, надіслану з міста Спліт, яке розташоване на узбережжі Адріатичного моря. Батько писав, що разом із групою туристів тільки-но завершив один з походів, через що погано себе почуває, а попереду — сходження на гору... На цьому лист закінчився.

Того дня, коли батько повинен був повернутися додому, мій молодший брат зустрічав його в аеропорту. Із літака виходили пасажери, однак батька серед них не було. Тоді у моїй голові промайнули два слова: «серцевий напад». Я усе ще сподівався, що батько дасть про себе знати найближчим часом, однак минуло декілька днів, а звісток від нього не було.

Я вирішив зв'язатися з посольством України в Загребі, столиці Хорватії. Почувши на тому кінці дроту ввічливий жіночий голос, я пояснив суть питання, і жінка пообіцяла мені про все довідатися.

Наступного дня мене викликали в посольство й повідомили, що в мого батька стався інфаркт, його стан погіршується й зараз він перебуває в одній з лікарень Загреба.

Я просто зобов'язаний був побачити його. Мені необхідно було пора-

дитися з кимось щодо того, куди слід звернутися за допомогою після прибуття в Хорватію. Я знайшов списки студентів-югославів, яким у свій час викладав богослов'я. Пробігши очима список учнів, я зупинився навпроти одного з прізвищ. Не знаю, чому я вибрав саме цього студента. Я негайно пішов до нього в гуртожиток. Цей хлопець дав мені безліч корисних порад щодо моїх подальших дій. Через чотири дні я вже піднімався на борт літака. Мене переслідувала одна єдина думка: «Тільки б не запізнитися!».

ТОЙ, ХТО ВСЕ ТРИМАЄ ПІД КОНТРОЛЕМ

Пізніше я дізнався, що все ж таки трапилося з моїм батьком. За день до свого повернення додому він вирушив на екскурсію в ті місця, де народився маршал Тіто (один з колишніх президентів Югославії). Мій батько з повагою ставився до цієї історичної особистості, тому що Тіто всіляко протистояв нацистському режиму під час Другої світової війни. Подолавши дві третини шляху до бажаної мети, батько зненацька відчув сильний біль в області грудної клітки. Силою волі він змусив себе пройти весь шлях і, досягнувши вершини пагорба, знепритомнів.

Карета швидкої допомоги привезла батька в клініку. Цілу дорогу лікар, що чергував на швидкій того дня, робив йому непрямий масаж серця (згодом з'ясувалося, що цей лікар був адвентистом). Тільки завдяки цьому батька змогли доставити в лікарню живим. Наймовірно, але сестра цього лікаря, яка працювала в тій клініці медсестрою й доглядала батька, також виявилася адвентисткою.

Ще більш наймовірним було те, що батьки того самого студента з Хорватії, до якого я прийшов за порадою, жили зовсім поруч із клінікою, куди доставили батька! До мого приїзду в Хорватію ці посвячені адвентисти щодня відвідували його, приносячи йому домашню їжу й усе необхідне. Вони проводили з ним багато часу, допомагаючи в усьому. При цьому вони розповідали йому про Христа. Одного разу вони запитали батька, чи віддав він своє серце Богові, на що той відповів ствердно.

Усе, що відбулося з моїм батьком до мого приїзду, просто не вкладалося в голову.

В аеропорту мене зустрів двоюрідний брат мого студента, який повідо-

мив мені, що жити я буду в їхньому будинку, і негайно відвіз мене в лікарню до батька.

Зайшовши до палати, я побачив, що батько сидить на краю ліжка. Він не очікував, що я приїду, і коли наші очі зустрілися, його втомлене обличчя засвітилося невимовною радістю. Потік емоцій, що переповняв моє серце, вирвався назовні: я встиг! Мій батько усе ще живий! Кинувшись до нього, я міцно обійняв його.

Ми з ним розговорилися, і батько сказав мені те, чого я ніколи не забуду. Роками мене мучила думка, що б таке зробити, щоб він зацікавився Божою вісткою й прийняв Христа як свого Спасителя. Батько сказав: «Якщо цей Бог здатний спонукати людей бути настільки милосердними, то я хочу більше дізнатися про Нього. Я зрозумів, що адвентисти – хороші люди й справжні християни». Більше того, ще через декілька днів він сказав мені, що якщо Бог дозволить йому вийти з лікарні, то він хотів би прийняти хрещення. Просто наймовірно!

Ці адвентисти позитивно вплинули на мого батька, щодня відвідуючи його, сторонню для них людину, й, жертвуючи своїм особистим часом, турбувались про його щоденні потреби.

Через декілька днів батько попросив у мене прощення й сказав, що любить мене. Потім він взяв мою руку і сказав: «Ти мій син». Це було повною протилежністю тому, що він одного разу сказав, довідавшись про мої релігійні переконання. Мені здається, тоді небеса низько схилилися над землею й Отець Небесний, перебуваючи біля ліжка мого хворого батька, сказав йому ті самі слова.

ВІДНОВЛЕННЯ СТОСУНКІВ

На жаль, ніякі препарати не могли полегшити фізичний біль, який відчував мій батько. Пізніше я дізнався про те, що дві третини його серцевого м'яза були виведені з ладу, через що кровообіг був настільки поганим, що пальці ніг уразила гангрена. Його страждання були нестерпними. Я поговорив з лікарем щодо призначення йому морфію. Однак лікаря турбувала можлива в такому випадку зупинка серця. Урешті-решт він погодився. Після ін'єкції морфію мій батько поринув у спокійний глибокий сон. Увечері наші брати, з якими я встиг познайомитися в Хорватії, запросили мене на вечерю.

Батько все ще міцно спав, тому я погодився. Пізно ввечері я повернувся до лікарні. Зайшовши в палату до батька, я побачив, що він усе ще мирно спав. Користуючись моментом, я став на коліна й звернувся до Бога в молитві: «Дорогий Отче Небесний, будь ласка, пробач гріхи моєму батькові й прийми його у Твоє вічне Царство». Приблизно через півтори години батько помер. Яка перевага – просити в Господа благословення для людини, завдяки якій я сам з'явився на світ!

Останні десять днів, проведені з батьком перед його смертю, були саме тими днями, які він свого часу обіцяв присвятити Богові.

Ніхто й ніколи не повинен опускати рук у боротьбі за спасіння своїх близьких. Нам не відомо, коли саме Святий Дух торкнеться сердець тих, кого ми гаряче любимо й про кого щодня молимося. Можливо, це відбудеться в момент страждань, перед їхнім відходом із життя.

Напередодні того дня, коли помер мій батько, одна з медсестер, що доглядала за ним, сказала: «Бог не хороший, хороша я». Промовляючи ці слова, вона навряд чи розуміла, що тим самим неславить свого Творця й Викупителя. Можливо, цим вона хотіла сказати, що зі свого боку робить усе можливе для того, щоб полегшити страждання мого батька, тоді як Бог, здавалося б, не діє, залишаючись осторонь від людських страждань. Де ж свідчення Його присутності?

Бог був там. Дух Святий трудився над серцем дорогої мені людини. І хоча Господь не позбавив його страждань, Він швидко покінчив з ними. Дивовижно те, що Бог за таких важких обставин зміг повернути серце батька до люблячого Спасителя.

Служитель, який говорив проповідь того дня, коли батько відвідав зустріч югославських студентів, був правий: практичне служіння, діла милосердя, зроблені адвентистами для мого батька в години страждань, змогли повернути серце закоренілого католика до Бога.

Еллен Уайт свого часу написала: «Останні промені благодатного світла, остання вістка милості, яку потрібно нести світові, – це відкриття Його характеру любові» (Наочні уроки Христа, с. 415). Це стане можливим лише тоді, коли ми, Божі слуги, просягнемо кожному нужденному руку допомоги й любові.

Іван Черничко

**«Кожна
несправед-
ливість є
гріхом»
(1 Івана 5:17)**

Карольсфельд.
Раав рятує розвідників.

НЕПРАВДА ЗАРАДИ СПАСІННЯ

Існує думка, що не-
правда може бути
на благо, якщо вона
сприяє порятунку
інших людей або
якщо нічим не шко-
дить навколишнім.

Вона отримала
статус «святої не-
правди». Таке
поєднання слів до-
сить дивне, адже
вони є протилеж-
ними за значенням.

Святість завжди
стосується того,
що є Божим, а не-
правда є ознакою

тих сил, які про-
тистоять Богові.

Христос говорив:

«Ви від вашого
батька – диявола,
і ви хочете вико-
нувати бажання
вашого батька.
Той був душогубом
від самого по-
чатку і в істині не
встояв, бо немає
в ньому істини.
Коли говорить не-
правду, тоді своє
говорить, бо він
неправдомовець і
батько неправди»
(Івана 8:44).

Уйого розпорядженні знаходяться
ті, хто пропагує фальшиві чудеса,
про що попереджав апостол Пав-
ло: «Його прихід – за сприяння сатани –
буде з усякою силою, ознаками, фаль-
шивими чудесами, з усякою оманю
неправди для тих, які гинуть, бо любові
до правди вони не прийняли, аби спас-
тися» (2 Сол. 2:9, 10).

Диявол названий батьком неправди,
він породив її, повставши на Небі проти
Бога. Неправда тісно пов'язана з цар-
ством темряви. Як існує Боже Царство
світла та істини, так, на жаль, до певно-
го часу існуватиме територія темряви
й брехні, де, за словами Христа, панує
диявол – «князь світу цього». Отже, той,
хто обманює, у цьому вчинку стає послі-
довником диявола.

Утім як бути, коли правда може ко-
гось погубити? Про це запитують досить
часто і наводять різні приклади, коли
завдяки брехні були врятовані життя
багатьох людей. Наприклад, перехову-
вання євреїв від нацистів під час Другої
світової війни. Правда в таких випадках
означала б участь у вбивстві цих нещас-
них людей.

Варто зазначити, що, крім правди й
неправди, існує ще й мовчання. Якщо
звернемо увагу на Ісуса, Якому часто
ставили провокаційні запитання, то ді-
знаємося, що Він мовчав або відповідав
запитанням на запитання. Таким чином,
ми бачимо, що говорити неправду не
потрібно, як і немає необхідності казати
правду, коли вона є недоречною. При-
хильники так званої «святої неправди»
наводять як доказ своєї теорії випадки,

описані в Святому Письмі, у яких деякі
люди обманювали, щоб урятувати ін-
ших, і Бог виправдовував їхні дії. Напри-
клад, написано, що Бог благословляв
повитух у Єгипті, які ховали новонаро-
джених єврейських хлопчиків, щоб фа-
раон не вбив їх.

Також у приклад ставиться віра Ра-
хав, яка сховала єврейських розвідників
у себе вдома й не видала їх владі, адже
написано: «Так само й блудниця Рахав
хіба не з діл оправдалася, прийнявши
розвідників і вивівши їх іншою доро-
гою?» (Якова 2:25). Утім у цьому тексті не
виправдовуються дії Рахав, а лише ска-
зано про результат її віри. Вона повірила
в Бога, Якого раніше не знала ні вона, ні
її рідні. І ця віра підштовхнула її до такого
вчинку – обману воїнів, які шукали роз-
відників у її будинку. Було б дивно сьо-
годні брати приклад з жінки-язичниці,
яка нічого не знала про Бога, крім того,
що Він є сильнішим за інших богів і рятує
тих, хто до Нього звертається.

Нелогічно користуватися її метода-
ми у досягненні мети, адже вона по-
іншому діяти не могла. Рахав не знала
про моральні принципи, а віра в живого
Бога лише зароджувалася в ній. Таким
чином, саме віра цієї жінки знайшла
підтримку Господа, бо вона ще не була
наставлена в істині й не змінилася вну-
трішньо, щоб чинити згідно з мораль-
ним Законом Божим.

Сьогодні ми живемо в суспільстві,
просякненому неправдою: обманюють
рекламодавці, наділяючи товари неіс-
нуючими властивостями; обманюють
лікарі, пропонуючи фальшиві ліки та чу-

додійні методи лікування, обманюють обіцянками чиновники і т. д.

Дуже часто дехто говорить неправду, не задумуючись про наслідки. Іноді таким чином люди сподіваються захистити себе від зазіхань навколишніх. Вони захищають інформацію про себе, про деякі факти, які можуть бути використані проти них. Часто неправду говорять, щоб не образити інших людей правдою, а також через те, що їх можуть неправильно зрозуміти або засудити.

А багато хто береже свій імідж і не готовий показати себе справжнім, турбуючись про думку інших. Причин для обману можна знайти дуже багато. Серед звичайних неправдомовців є і патологічні, у яких ця звичка стала хворобою, якої вони, здається, не в змозі позбутися. «Побутова» неправда настільки вкоренилася в наше життя, що ми її просто не помічаємо або не хочемо помічати.

Часом ми обманюємо одне одного навіть там, де це робити немає потреби. Наслідками такої брехні, як правило, є зіпсовані відносини та втрата довіри. Проте ми продовжуємо робити це, незважаючи ні на що.

Ті, хто звик обманювати, завжди знайдуть виправдання, і їх неможливо переконати, що можна обійтися й без брехні. Однак люди, для яких Бог є джерелом правди, а воля Божа — понад усе, не тільки усвідомлюють, що «кожна несправедливість є гріхом» (1 Івана 5:17), але й отримують силу для того, щоб протистояти бажанням захищати свої інтереси за допомогою неправди.

Неправда, як і будь-яке зло й будь-який гріх, є відхиленням від Божого задуму. Неправда — це зла вигадка, фантазія, обман, жарт, наклеп. Тому будь-яка неправда — велика чи маленька — має одну й ту саму природу. Христос показав на власному прикладі, що можна жити правдою, не йдучи навіть на мінімальні компроміси з неправдою, як і з будь-яким іншим злом і гріхом.

Саме так жили перші християни, натхненні прикладом Божественного Учителя. Під час гонінь серед язичників були такі, які пропонували християнам лише на словах зректися християнства, залишаючись вірними йому в душі. Проте християни, розуміючи, що пропозиція зберегти свою віру за допомогою неправди походить від лукавого, рішуче відхиляли її.

Евангельське вчення Ісуса Христа є незмінним духовним законом християн, а вимушену неправду не можна вважати такою, яку виправдовувало би Євангеліє та християнське сумління.

Ісус Христос, будучи людиною, не вчинив жодного гріха (див. 1 Петра 2:22), і цей факт не дає нам права захищати нашу недосконалу добродетель. Адже неповна правда варта цілковитої брехні.

Можливо, хтось думає, що за допомогою неправди легше жити, але прийде час, і він зрозуміє, що сам став жертвою обману. Адже мова вже буде йти про вічність.

Отож, приєднуймося до тих, хто любить і чинить правду!

Жити нужно так...

Жити нужно так, как будто бы вчера Там, на кресте, Христос сказал: «Свершилось». Как будто бы вчера за нас Он умирал, Как будто бы вчера спасенье даровал Толпе, которая над Ним глумилась, Как будто бы вчера...

Жити нужно так, как будто бы сегодня Воскрес из мертвых Он и победил. Как будто бы сегодня гроб холодный Оставил Он, и пленник стал свободным, Как будто бы сегодня Он ожил, Как будто бы сегодня...

Жити нужно так, как будто завтра Придет Он вновь на землю с высоты, Спаситель и Творец, и нашей жизни Автор Придет забрать Своих. Быть может, завтра Услышим трубный звук мы все: и я, и ты, Быть может, завтра...

Вера Кушнир

Большое сердце

Если бы сердце вдруг стало большим, Если б по-Божьему стало широким, Чтобы вмещало своих и чужих, Чтобы молилось за близких, далеких. Чтобы оно не гнушалось принять Тех, на кого все махнули рукою, Чтобы стремилось любовью обнять каждого... Боже, дай сердце такое! «Хочешь?» — спросил Иисус. — Но Я не дам тебе сердце большое, Но изменю Я его изнутри, Будет вмещать и свое, и чужое». Чудный Господь! Вот Ты какой! Чтобы наполнить мне сердце любовью, Сердца границы раздвинул рукой. Было не страшно и было не больно. И в изумлении думала я: «Сколько же сердце вместить мое может»? Господи, это заслуга Твоя, Что в небольшом есть огромное, Божье. Брата пойму и врагу улыбнусь, Руку легко протяну для общения. Сделаю так — и сама удивлюсь.

Любовь Васенина

ЗАХІД сонця може бути не менш гарним, ніж СВІТАНОК

Марина Миронова

— Моя бабуса загубилася, — звернулася до мене дівчинка років чотирьох і довірливо вклала свою маленьку ручку в мою долоню.

— Як виглядає твоя бабуса? — запитала я цю кучеряву дівчинку, яка дивилася на мене знизу вгору.

— Вона стара, — відповіла вона, виришивши, очевидно, що цього цілком достатньо.

Перед тим як ми вирушили на пошуки бабусі, яка загубилася, у протилежному кінці бібліотечного залу я побачила струнку жінку років п'ятдесяти, яка зі стосом книг у руках прямувала до нас. Рука дівчинки вислизнула з моєї долоні, і я зрозуміла, що це і є її «стара» бабуса...

...Коли «дерева були великими», осінь життя здавалася значно «молодною». Тоді я розпізнавала старість за відомими для мене цифрами: мамині 45 і бабусині 75 звучали однаково «по-прадавньому». Мені не подобалися ці цифри, я відчувала їхню велику вагу. Однак мені не подобався й свій вік.

Стосунки з віком у мене ніколи не склалися: я завжди його соромилася.

Усе йшло добре доти, доки я, шестирічна дівчинка, не пішла до школи. І як би я не прагнула наздогнати своїх однокласників, які були на декілька місяців старші за мене, я, як і раніше, залишалася наймолодшою з них.

Той факт, що в класі я була другою з кінця за зростом і першою — за роками, а моя мама, навпаки, очолювала шеренгу батьків за своїм віком, мене теж бентежив. Тому я говорила, скільки років моему татові, адже він був на чотири роки молодший за маму.

Влаштувавшись після школи на роботу, я знову почувала себе маленькою. Директор сказала: «Ти не можеш працювати повний робочий день, тому що тобі немає ще вісімнадцяти».

Студентські роки змінили все. На наступні кілька років я отримала статус «зрілої людини», який люб'язно

надали мені однокурсники, що були молодшими за мене. Тоді мої переживання щодо «солідного» віку полегшувало те, що одна студентка нашої групи була ще старшою за мене. Однак це не звільнило мене від вантажу переживань, тому що я, як і раніше, не могла позбутися своєї, зафіксованої паспортними даними, «старості».

Після закінчення навчання знову прийшли «випробування» молодістю, коли мене, юну дівчину, взяли лаборантом на одну з університетських кафедр. Я сором'язливо дивилася в очі сивоволосих професорів, які приходили до мене з різними питаннями, і гостро переживала те, що за віком не дотягувала до своєї посади.

Такі думки ще довго мучили мене, поки одного разу я не почула фразу, яка змусила переосмислити ставлення до віку: «Ти не занадто молода! Ти не занадто стара! Ти перебуваєш у правильному віці!» Подумавши, я зрозуміла, що це справді так. На все свій час, і все добре у свій час. Біблія підтверджує цю думку: «Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом» (Екл. 3:1). Недаремно автор цих слів, Соломон, визнаний наймудрішим із людей. Він радить знаходити задоволення в простих повсякденних речах уже сьогодні, зараз, не переживаючи болісно про те, що принесе нам завтрашній день: «Оце,

що я бачив, як добре та гарне: щоб їла людина та й пила, і щоб бачила добре в усьому своєму труді, що під сонцем ним трудиться в час нечисленних тих днів свого віку, які Бог їй дав, — бо це доля її!» (Екл. 5:17).

...Вік — гість, якому навряд чи хочеться сказати: «Ласкаво просимо!» Він — не джентльмен, тому приходить без запрошення та приносить із собою незмінні атрибути — зморшки та сивину. Він трудиться так ретельно, що згодом ми перестаємо впізнавати своє відображення в дзеркалі та з недовірою розглядаємо пожовтілі фотографії, запитуючи: «Це я?»

В останні роки свого життя мій батько часто повторював: «Життя минуло, а я начебто й не жив». У цих словах було і здивування швидкоплинності життя, що перетворилося в пам'яті на одну мить, і жаль про те, що воно невблаганно наближається до своєї кінцевої зупинки... Ми всі одного разу «вийдемо» там, і нам скажуть, що поїзд далі не їде. Однак ті, хто прожив земне життя з Богом, не будуть розчаровані смертю, тому що Господь, воскресивши їх, відкриє їм шлях у нове життя. І обличчя на пожовтілих від часу фотографіях отримують другу молодість. Цього разу — вічну.

Тому не засмучуйтеся з приводу віку. Захід сонця може бути не менш гарним, ніж світанок.

ПРОДОВЖЕННЯ СТАТТІ «ЯК АДВЕНТИСТАМ СЛІД СТАВИТИСЯ ДО СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ» (Початок на с. 10)

сторінку якого також можна знайти в соціальних мережах, має на меті через різні захопливі гуртки, суть яких не суперечить вимогам Декалогу, залучити невіруючу молодь до вивчення Біблії та до побудови особистих взаємин із Христом. При цьому багато молодих адвентистів готові присвятити цим заняттям свій особистий час і кошти. Що ж у цьому поганого? Хіба не в цьому полягає істинне практичне християнство?

Негативна думка про соціальні мережі складається за рахунок того, що існує багато людей, які називають себе послідовниками Христа, та зайшовши на їхню веб-сторінку, розумієш, що вони використовують її винятково для самопрославлення, водночас стверджуючи, що метою їхнього перебування в соціальних мережах є проповідь навколишнім про Христа. Імовірно, такі користувачі мережі Інтернет просто забули, що Слово Боже вчить нас бути лагідними й покірними. Така поведінка здатна спантеличити людей, які за допомогою соціальних мереж справді шукають людину, з якою можна було б відверто поговорити про Бога. Звершуючи служіння на цій Землі, Ісус попереджав таких, кажучи: «А коли хто спокусить одного з цих малих, які вірять у Мене, то краще йому було б прив'язати жорновий камінь на свою шию і кинутися в море» (Марка 9:42).

Деякі християни вважають, що соціальні мережі є лише засобом соціалізації (підтримання зв'язку з друзями) і їх не варто використовувати як інструмент евангелізації. Однак слід зазначити, що містить у собі поняття соціалізації. У словниках воно визначається як процес засвоєння людиною певної системи знань, норм і цінностей, що дозволяють їй функціонувати як повноправному члену суспільства. Виникає запитання: чи варто християнинові «засвоювати знання», які суперечать біблійним принципам? Окрім того, варто було б поцікавитися в останніх, чи вважають вони себе зобов'язаними допомогти на-

вколишнім людям успішно подолати процес «небесної» соціалізації? Чи не це є священним обов'язком кожного послідовника Христа?

Думаю, що кожній людині, яка вважає себе християнином, не зайвим було б час від часу нагадувати собі про те, що християнство є способом життя посланця Неба, а не просто звичкою відвідувати церкву раз на тиждень. Соціальні мережі сьогодні стали невід'ємною частиною способу життя багатьох, тому, якщо хтось наслідуються називати себе послідовником Ісуса, веб-сторінки у соціальних мережах повинні бути віддзеркаленням їхніх релігійних переконань.

Водночас близько 83% опитаних християн різних деномінацій заявили, що вони не знаходять нічого гріховного в тому, щоб поряд із

що ганьбить учення й святе Ім'я Христа.

Усіма можливими методами нам слід намагатися позитивно впливати на суспільство, у якому ми живемо. І соціальні мережі є одним із засобів, що дозволяють здійснити цей намір. Безперечно, цей Інтернет-ресурс має ряд недоліків, однак за раціонального підходу й, відповідно, за правильного його використання він зможе стати благословенням для багатьох людей, які втомилися від життя у світі, наповненому гріхом, лукавством і фальшю. Такі люди, можливо, самі до кінця не усвідомлюючи, перебувають у пошуку Бога, єдиного Джерела, що має воду живу. Указати на Нього будь-яким доступним нам способом – священний обов'язок кожного християнина.

Усіма можливими методами нам слід намагатися позитивно впливати на суспільство, у якому ми живемо. І соціальні мережі є одним із засобів, що дозволяють здійснити цей намір.

релігійним матеріалом викладати на своїх веб-сторінках і секулярний. При цьому знову виникає запитання про релігійну чистоту таких віруючих, а також про те, як подібне поєднання вплине на думку невіруючих людей, зареєстрованих у соціальних мережах, по-перше, про християн, а по-друге, про Бога, Якого вони сповідають.

Незважаючи на це, також існують люди, позицію яких не може похитнути думка більшості. І полягає вона в тому, що якщо вже ви вирішили викласти в мережу інформацію про свою приналежність до Церкви Господньої, то будьте ласкаві стежити за тим, щоб на вашій веб-сторінці не було того,

Таким чином, враховуючи зростаючу популярність соціальних мереж, нам не слід відмовлятися від цього потужного інструмента евангелізації. Водночас кожному з нас слід бути обережним, знаючи, що подібні Інтернет-ресурси містять чимало непотрібної й непристойної інформації. То навіщо ж публікувати на своїх веб-сторінках те, чим і так перенасичений цей світ? Пам'ятайте слова, сказані Христом: «Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16), і дійте згідно з даним повелінням – даруйте навколишнім духовний Хліб Життя.

«Зміїне лігво»

Марія Проценко

З 2009 року ми з братами й сестрами займаємося літературним євангелізмом, переміщаючись від одного населеного пункту до іншого на велосипедах. У 2012 р. наш табір стояв біля села Солоного (Дніпропетровська область). Ми по двом заїжджали в село, ходили, розмовляли з людьми й пропонували нашу літературу. Одного разу, коли ми поверталися з села, розташованого за 25 км від табору, у мого напарника зламався велосипед. Виявилось, що тріснув гвинт, без якого велосипед не міг їхати. Місцевість безлюдна, до найближчого населеного пункту 8 км. Опинившись у безвихідній ситуації й розуміючи, що через декілька годин стемніє, ми почали молитися. Через півгодини на дорозі з'явилася

машина. Водій зупинився й запропонував нам свою допомогу. Оглянувши велосипед, він сказав, що гвинт дуже рідкісний. Проте з милості Божої серед його інструментів знайшовся потрібний. Чоловік допоміг нам замінити зламану деталь. У процесі роботи ми розговорилися й запропонували йому книги. Він купив у нас «Велику боротьбу», і ми, подякувавши Богові, повернулися в табір.

Через декілька днів ми вирушили на місіонерську роботу в інший бік.

В одному з будинків нас гостинно прийняла господиня, дала напитися води й передала продукти в табір. У розмові з цією жінкою з'ясувалося, що її чоловік кілька днів тому купив у нас «Велику боротьбу», після того як допоміг нам полагодити велосипед. І тепер він щовечора, замість того щоб дивитися телевізор, із захватом читає книгу й потім переказує все, що прочитав, дружині, й роздумує з нею про Бога. А раніше його було не відірвати від телевізора. Ця жінка була нам дуже вдячна.

На закінчення хочу додати, що місцеві жителі називають те місце, де ми поставили табір, «змійним лігвом» і обходять його. Коли ми склали один із наметів, то під ним виявили зміїну нору, а її «мешканці» частенько грілися під наметом. Ми знову стали свідками того, як наш милосердний Господь піклується про нас.

Церква за один день

Порто Секо,
Ангола

В Анголі розпочалося втілення в життя проекту «Церква за один день». Едер Лукка, бразильський підрядник і за сумісництвом директор Міжнародної добровільної організації «Маранафа» в Анголі, розвантажив перший контейнер сталевих конструкцій для будівництва церков «за один день». З цього й почалося зведення перших 40 з 1000 нових храмів, заплановане керівництвом Церкви адвентистів сьомого дня.

Декілька років тому молодий пастор п'ятидесятницької церкви в Порто Секо прочитав у книзі Вихід про сьомий день – суботу. Здивований цим відкриттям, він декілька тижнів досліджував питання про суботу й потім розповів членам церкви про результати своїх досліджень. З того часу розпочалося старанне вивчення Слова Божого разом із ревними молитвами. Один член церкви познайомив пасто-

ра з літературним євангелістом – адвентистом сьомого дня, і незабаром уся громада вирішила стати частиною Адвентистської Церкви.

Громада орендувала одне приміщення за іншим, кожне з яких згодом ставало для неї занадто малим. Потім одна жінка дізналася про Міжнародну добровільну організацію «Маранафа» і проект «Церква за один день». Вона розповіла про це своїм подругам, і вони почали молитися за те, щоб у Порто Секо побудували церкву за один день.

«Ми знали, що Бог відповість позитивно, – розповіла жінка, – тому почали займатися випічкою й пранням білизни, щоб зібрати гроші на купівлю землі».

Жінки вмовили землевласника знизити ціну з 40000 доларів до 30000, які вони зібрали, потім купили цемент і залили підлогу для церкви.

У вересні минулого року Едер і його команда звели сталеві конструкції для церкви в Порто Секо. Коли конструкції були встановлені, жінки почали будувати стіни.

На урочистому відкритті нової церкви в Порто Секо були присутні 400 осіб – сусіди, запрошені тими жінками.

Залишилося побудувати всього 999 церков!

Асоціація бізнесменів-адвентистів і Міжнародна добровільна організація «Маранафа» здійснюють спільне фінансування й реалізацію проектів «Церква за один день» і «Школа за один день». З початку реалізації проекту «Церква за один день» – із серпня 2009 року – в усьому світі було побудовано більше 1600 церков.

ПРОДОВЖЕННЯ СТАТТІ «ЧИМ МЕНІ ПОХВАЛИТИСЯ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ?» (Початок на с. 2)

й Авеля, Авраама й Мойсея, Йосипа, Давида, про вірних і невірних Богові царів, про пороки і героїв Святого Письма.

Біблія, поєднуючи всі ці три етапи історії, показує нам: якщо на рівні історії життя окремої особистості все будується правильно і кожний член суспільства живе за волею Божою, тоді весь народ як Божий представник на цій землі прославляє Бога та слідує за Ним. А всі оточуючі народи, непокірні, які паплюжать Ім'я Господнє, покораються Божому народові. І Бог здобуває перемогу над Своїм противниками в битві, яка ведеться на найвищому рівні всесвітньої історії.

У цьому житті всі ми – частина цієї Божественної історії. Ми втягнені в її хід, прагнемо ми цього чи ні. Ще зовсім нещодавно противники Бога ухвалювали рішення про посилення роз'яснювальної роботи серед віруючих. Партійні керівники планували оточити віруючу молодь увагою й турботою, втягуючи її в діяльність громадських, студентських і фізкультурних організацій. Сьогодні диявол змінив свою тактику боротьби з Богом. Велика боротьба наближається до свого завершення. І чим ближче до кінця, тим жорстокіша ця боротьба. Сьогодні, на перший погляд, віруючим живеться набагато краще, ніж раніше. Ніхто не глузує з них, ніхто їх не переслідує й не критикує. Але підступність диявола полягає в тому, що він розмив межі істини: якщо ти віриш – вір, не віриш – і ти правий. Великому ошуканцеві приємно бачити, як у багатьох церквах існують поряд несумісні речі: наприклад, визнання Божого Слова, з одного боку, і захоплення обрядами та марновірством – з іншого. Така двоєдушність існує як у суспільстві, так і в Церкві.

Ми з вами безпосередньо впливаємо на хід земної історії. Від наших поглядів, нашої поведінки залежить, чи буде Господь на Своєму рівні здобувати перемогу в боротьбі з дияволом, чи успішною буде війна добра проти зла. Ми знаємо, що врешті-решт Господь переможе. Він уже переміг диявола, якщо можна так сказати, юридично. Бог переможе й фізично. Гріх буде знищений. Утім кожний із нас творить цю історію, беручи в ній участь. В історію свого життя ми вносимо свою теологію – чи розуміємо ми Бога, чи є Його патріотами, чи захищаємо Господню істину. Чи ми ті, за кого Він помирав і на кого може покласти й сказати: «Це діти Мої»?

Пророк Єремія, завершуючи свої роздуми про те, чим можна хвалитися, говорить так: «Ось дні наступають, – говорить Господь, – і Я навіщу всіх обрізаних та необрізаних, Єгипет та Юду, й Едома та Аммонових синів, і Моава та всіх, хто волосся довкола стриже, хто сидить на пустині, бо всі оці люди – необрізані, а весь дім Ізраїлів – необрізаносердий!..» (Єрем. 9:24, 25). Одні, не обрізані фізично, були противниками Божого народу. Інші були обрізані, але Господь говорить: «І їх Я навіщу». Чому? Тому що серце їхнє не обрізане, тому що вони фізично належали до народу Божого, а духовно були далекі від ідеалу.

Сьогодні перед кожним із нас постає вибір. Яке ми оберемо життя, яке служіння, який внесок зробимо в історію? Кожний із нас сьогодні повинен подивитися на себе з поглядом Бога, Біблії й прийняти правильне рішення на користь прославлення Господа своїм життям.

У відомому творі Антуана де Сент-Екзюпері «Маленький принц» згадане цікаве правило: «Причепури сам уранці, причепури гарненько і свою планету» (переклад Анатолія Перепаді). Чи дотримуємося ми цього правила? Наша планета там, де ми живемо. Орбіта планети кожної людини – це її свідомість. І на орбіті треба наводити порядок, щоб у свідомості не було хаосу, щоб там жили віра, любов і благословення Господнє. Молячись про це, читаючи Слово Боже, ми зможемо навести порядок і на своїй планеті, і на її орбіті.

Господь сьогодні очікує нашої участі в ході історії. Ми відповідальні перед Богом за збереження істини, яку Він нам подарував. Будемо прославляти й звеличувати Його, залишаючись вірними до дня Його повернення. А Він прийде – така Його велика обітниця. Нехай же, прийшовши, Господь знайде нас вірними Своїми служителями, які вчасно роздають світові хліб, які знають Бога й істину та, найголовніше, розуміють усі Його дії та Його волю.

Наша планета там, де ми живемо. Орбіта планети кожної людини – це її свідомість. І на орбіті треба наводити порядок, щоб у свідомості не було хаосу, щоб там жили віра, любов і благословення Господнє.

Дивіться на телеканалі «Надія»

ПТ - **18:30**

Богослужіння у Львові

Богослужіння в центральній
львівській громаді.
З кафедри до глядачів
промовляють служителі церкви -
досвідчені богослови, пастори.

0 (800) 50 157 80

+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5

+380 98 707 000 5

www.hope.ua

contact@hope.ua

5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4

contact-hope

Це і є життя

Тато з сином пішли одного разу в гори, і син, ударившись об камінь, закричав: «А-а-а-а!»

І у відповідь почув: «А-а-а-а!»

Хлопчик запитав: «Хто ти?»

А йому у відповідь: «Хто ти?»

Розлютившись від такої відповіді, хлопчик крикнув: «Ти боягуз!»

А йому у відповідь: «Ти боягуз!»

Хлопчик здивовано запитав у батька: «Що це?»

Батько усміхнувся і сказав: «Слухай уважно», – і крикнув: «Я тебе поважаю!»

Йому у відповідь пролунало: «Я тебе поважаю!»

Він знову сказав: «Ти кращий!»

Йому знову у відповідь пролунало: «Ти кращий!»

І батько додав: «Це явище називають луною, але, насправді, це і є життя. Воно віддає тобі все, що ти кажеш і робиш».

Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов, І. Корещук**
Над номером працювали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.